Ч. 279 Пятниця 13 (25) грудня 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Новий закон податковий.

I. Про загальний податок заробковий.

(Дальше).

§. 19. Краєві комісиї для заробкового податку, що їх установить ся для кождого краю з окрема, мають рішати відкликаня, подані проти визначення виміру податку, як і проти признаного чи відказаного звільненя від негож, відтак мають они видавати свої гадки і подавати внески в континґентову комісию що до визначеня чи там справленя континґентів для поодиноких товариств.

Краєві комісиї для заробкового податку складають ся з предсїдателя і з числа членів та їх заступників, установлених в приложенім до закона взірци, котрих покличе ся в означений там спосіб.

Вибираних краєвими соймами членів та їх заступників належить покликувати з помежи обовязаних до заробкового податку в тім краю після виборчого правила, яке установить дотичний краєвий сойм, при чім треба по можній змозї брати на увагу чотири кляси сего податку.

Вибори, що їх заряджувати муть торговельні та промислові комнати, належить переводити після дотичних постанов їх уставів і ділових порядків.

Предсїдателів кождої краєвої комісиї та їх заступників іменує міністер скарбу.

§. 20. Вибирати можна лише таких податників, мужчин, відносно таких урядників-діловодців, що скінчили 24-тий рік житя і хіснують ся вповнї горожаньскими і політичними правами.

§. 21. Вибір можуть відклонити члени ради державної, краєвого сойму, відтак особи, що мають поверх 60-ти лїт або навіщені суть тїлесними хибами, котрі їм на перепонї, вкінци в часї чотирох слїдуючих лїт особи, що вже належали без перерви через чотири роки за членів до комісиї для заробкового податку, або що суть вже членами якої оцінкової комісиї для особистого податку доходового.

Призвані заступники входять в кождім зглядї на місце членів.

Чи відклонене єсть допустиме, рішає предсїдатель комісиї без нїякого дальшого відкликаня.

§. 22. Членів комісиї та їх заступників покликуєсь правильно на чотири роки.

З кінцем кождого другого року уступає по половинї з іменованих і вибраних членів та їх заступників. З нерівного їх числа уступає на переміну більша, то менша часть, а іменно вперве часть більша.

Котрі уступають вперве, означує льос. Уступивших можна покликати знова.

Доповняючі вибори, як також іменованя, щоб заступити перед часом уступивших чи відкликаних функціонарів, мають стійність ще на прочий час урядованя.

Мандат, узисканий вибором погасає, скоро его державець потеряє вибираємість.

б) Дїловодство комісий для заробкового податку і краєвих комісий для сего податку.

§. 23. На кожде засїданє комісиї має предсїдатель спросити всїх еї членів, відносно на місце членів, що спинені, їх заступників.

Комісиї суть здібні ухвалювати, коли кромі предсїдателя або его заступника єсть присутна бодай половина членів.

Колиб не явилось число членів, потрібне до ухвал, то належить спросити письмом на найблизше засїданє всїх членів — з тою заміткою, що комісия буде здібною до ухвал і без огляду на число присутних.

§. 24. Рішеня комісиї западають безглядною більшостию голосів присутних членів. Предсїдатель голосує лише при рівности голосів.

Наколи при голосованю над висотою якогось числа не дійде до безвзглядної більшости голосів, то належить дочислювати голоси за найнекористнїйшим для податника числом, до голосів за найблизшим, для него користнїйшим, і то так довго, аж доведе ся до більшости.

§. 25. Коли переправляєсь над оподаткованем якогось члена комісиї, его жени, рідняків чи свояків в горішнім і долїшнім колїнї, чи аж до третого степеня в поколїню бічнім, то має дотичний член віддалитись перед нарадою і запавшою ухвалою. В подібнім случаю повинен і предсїдатель передати провід свому заступникови, а про случай і якомусь присутному членови. Такі самі основи належить приміновати, коли переправляєсь що-до підпри-

5)

МЕННІ.

З житя тунезийского пастушка

(З нїмецкого — І. Т. Екардта.).

(Конець).

З того дня став ся Меннї душею краму. З „маврбуком“ жебрухи прийшло дійстно і благословенє боже. На Мугамета Бербуші і его фези вже мало хто й дивив ся.

По тім вельможі з Угорщини, котрий ще раз зайшов був до пана Алї'го, прийшов і другий та й третий подорожний. І чужим і своїм закупникам подобав ся розумний хлопець, що умів так неутомимо розкладати материї та їх захвалювати. Та бо й не було в цїлім соуку такого другого, як Меннї. Ледви що місяць побув в краму, а вже знав всї материї, знав, як називають ся всї краски. Нїхто не умів так розложити до сьвітла сріблом вишивану юпку, нїхто не міг так уложити у фалди спідницю — та й нїхто не умів так зручно закрити місце погризене молями, та управити таку материю купуючому, як Меннї. Научив ся також борзо і мішанини всїх язиків, та пізнавати і обходити ся з кождою народностию після еї характеру. З его то меткої голови вийшла також гадка, щоби закупникам, котрі не можуть зважити ся, заносити товари на показ до дому, а не конче маючим людем давати кредит — новість, котра опісля приносила обильні плоди.

Завсїгди й прихильний, завсїгди готовий до послуги став ся він правою рукою свого пана. Сусїди в соуку аж усьміхали ся споглядаючи на него, як він торгував ся і тїшили ся, що дитя з їх віри перейшло ще шиїтів. Малий купець позискав собі навіть старого провідника чужинцїв, Шлема. Бо то преці Меннї на то вплинув, що старомодний пан Алї зрозумів конечність порозуміня та концесиї і платив посередникови жаданий процент і тим забезпечив собі его посередництво.

Дійшло поволи до того, що проти всякого звичаю, чужинцї не ставали вже перед виставою пана Мугамета, але заходили насамперед до Алї'го Бербуші.

За всю ту вірну службу, за таке піднесенє торгу повинен був, так здавало ся, діждати ся і подяки. Але хлопець якось не конче міг еї добачити. Правда, що пан Алї обходив ся з ним добре, як звичайно музулмани зі своїми слугами, але з другого боку і сварив дуже за кожду хоч би як малу провину. Скорий до гніву кляв він тогди і відгрожував ся, а хлопець, що виріс на свободї і був сьвідомий себе, бояв ся того. Коли его пан за дня, часом і вовсїм невинно посварив, то він вечером вже й нїчого не взяв до губи. Тогди бувало звяже в своїй комірчинї своє шмате в хусточку і постановить собі на другий день забрати ся. Але через ніч відрадить ся, встане помирений і успокоєний, та іде знову з паном Алї'м до краму.

Розвезені дїти его господаря, Юнес та Ганіфа, допікали Меннї'му також нераз своїми нечемностями. Але супротив тих ставав батько немилосердно по сторонї свого слуги, а раз навіть вибив влїзливого Юнеса по підошвах за то, що він посьмів вдарити Меннї'го.

Але що-до виплати обіцяної місячної платнї, то пан Алї якось не дуже ставив ся в слові. Лиш раз в першім роцї дістав Анїмер срібний дуро на руку. Меннї мусїв вдоволяти ся тим, що дістав иноді пару мідяків. Ті перші зароблені гроші складав він старанно в червону мошонку, а коли вже з них призбирали ся пястри, то прийшла єму на гадку прикраса для Рукеби до волося. Пішов до золотаря і купив срібний ланцушок, та казав причепити до него цїсаря Гераклїя з его матерю Григориєю межи двома ручками від уроків.

Тимчасом пану Алї'му вело ся що раз лїпше. Его жінка убирала ся в що найкрасші суконї, а на тарелях появляли ся що найвибагливійші страви. Вечером, по вечери приймав купець приятелїв і свояків кавою, нарґілем, солодощами та музикою. Тогди грала музика, аж перші півнї запіяли, танечницї викручували ся та вигинали ся, з кадильниць розходив ся запах, а гостї сидїли довкола та попивали каву і поважно споглядали на представленє. З жіночої комнати заглядали крізь решітку та віконницї жінки та голосним „яв, яв“ відзивали ся, коли співано піснї, а відтак і самі заїдали, підчас коли Меннї послугував гостям. Часом мусїв і він своїми штуками забавляти гостий. Перебраний за козу і вигравуючи на сопілцї подобав ся всїм загально.

Коли так Меннї послужив два роки у Бербуші'го, здавало ся тому, що пора би розширити свій крам. Раз по полудни, коли то якийсь анґлїйский льорд лишив тілько гроший в крамі, що Меннї аж мусїв заслонити двері перед завистними сусїдами, дарував єму пан Алї пере-

емства, в якім котрийсь член комісиї має безпосередне діло.

§. 26. Комісиї списувати муть протоколи про свої рішеня і пересправи, а підпишуть їх повсякчасний предсїдатель і два члени з явивших ся при пересправі.

§. 27. Предсїдателї як і всї члени комісиї мають поступати, не оглядаючись на особу і після найлучшого свого знаня і по совісти, а пересправи комісиї як і відносини податників, що із сего приводу дійдуть до їх відома, мають строго держати в тайнї.

Такі члени чи заступники, що не суть державними урядниками, обітують замість присяги поданем руки, що сповнять сей обовязок.

§. 28. Предсїдателї та члени комісиї, що не суть в чинній державній службі, мають право на винагороду своїх коштів подорожи; винагороди, що еї має платитись, управильнить ся в дорозї розпорядженя.

Із урядниками в чинній державній службі поступаєсь після загальних диетових приписів, які для них видано.

§. 29. Наколи із-за очевидної вини управнених до вибору не переведено его в свій час, або вибрані відказали свого співділаня, якби слїдувало з порядку, то мінїстер скарбу покличе число потрібних членів і заступників, що-б доповнити дотичну комісию, а іменно при комісиях для заробкового податку з нїдра дотичних податкових товариств, а при краєвих комісиях для тогож податку з помежи податників того краю.

Покликанї мінїстром скарбу особи мають ті самі права і обовязки, що й вибрані члени та їх заступники.

Однак належить їх відкликати, скоро се можливе без спинюваня ходу діл комісиї, — а то коли залишений вибір пізнїйше переведено, відносно за особи, що відказали свого співдїланя, доконано нового вибору, який розпише полїтична власть, а вибрані члени чи їх заступники вступають в комісию.

§. 30. Наколи стане неможливо утворити комісию для заробкового податку, або така комісия чи-там краєва комісия для заробкового податку не покінчить своеї дїяльности в речинци, який розмірно визначить мінїстер скарбу, то можна здати їх управненя на предсїдателя. (Дальше буде).

Новинки.

Львів дня 24-го грудня 1896.

— **Велике міжнародне сьвято в честь Ґутенберґа**, винахідника штуки друкарскої, має — після проекту вийшовшого з Моґунциї (Mainz) — устроїти ся в в 1900 році, іменно в дни 24-го червня і в слїдуючих днях. Головне торжество має мати характер академічний, а відтак наступить сьвято людове. Єсть проект сотворити при тій нагоді трегалу памятку на Ґутенберґа — іменно завязати товариство імени Ґутенберґа з осїдком в Моґунциї (місци уродженя Ґутенберґа), а се товариство або заложить музей Ґутенберґа або видасть найлучші твори о Ґутенберґу і о штуцї друкарскій взагалї.

— **Не вільно проколювати уха!** Малим дівчаткам, або вже і панночкам проколюють уха для ковтків. З того повставали часом слабости, так, що лїкарі тепер заявили сю операцию шкідливою. Отже полїтичні власти засягнули гадку лїкарских палат і рішили тепер, що проколювати уха мають право лише лїкарі. Хто се розпорядженє переступить, буде строго караний.

— **Новий рід медведя** відкрито на ледівцях Mount Elias в Алясцї (в північно-західній Америцї). Ловцї називають его медведем синим або ледівцевим, а в науцї дістав він назву ursus Emmonsus (по імени лейтнанта Еммонса, котрий его відкрив). Шерсть сего медведя синяво-чорна перетикана білими волосами (похожа до шерсти срібного лиса), на голові шерсти нема, тілько шкіра; кігтї малі, але дуже острі.

— **Як довго** може чоловік жити без спаня? Аби се докладно знати, не спали три універсітетскі професори-лїкарі три дни і три ночі. Але дальше не могли продовжати свою пробу, бо одному з них так зле повело ся, що бояли ся о его житє. Пульс майже вже не бив ся, температура тїла зменшила ся, шкіра не була вже так дражлива як звичайно, взагалї змисли їх не функционовали вже правильно. Коли ті професори переспали одну ніч правильно, знов все ся добре стало.

— **Податок на кавалерів** наложили в Арґентиньскій републицї. „Civico", дневник сеї републики випечатав текст закона, що силою его всї кавалери висше 20 лїт, а низше 80 суть обовязані платити податок до того дня, коли остаточно рішать ся вступити в стан супружеский. В віцї межи 75 а 80 років податок сей виносить кілька крейцарів на місяць, але межи 50 а 75 роками доходить він до 50 зр. на місяць. Положене кавалера в таких услївях стає досить дорогою приємностию. Вдівцям лишає ся безплатно право оплакувати своїх покійних жінок в протягу трех лїт. Висше 30 лїт вдови увільнені від податку, але низше сего речинця обовязані они так само як і кавалери платити податок, доки не вийдуть замуж.

— **Дотепний злодій.** В ваґонї другої кляси нічного поїзду на шляху Лїон-Париж, розмавляло кількох подорожних, що їхали до Парижа. В розмові вів перед якийсь грубий, підстаркуватий панище, бурмістр якогось малого місточка в полудневій Франциї. Між иншими оповідав він своїм товаришам подорожи, що має при собі 40.000 франків, котрі хоче в Парижи зложити в банку на процент. Товариші подорожи, також мешканцї провінциї слухали з занятєм дивних оповідань п. бурмістра, лише сидячий в кутї ваґона якийсь молодий чоловік, не мішав ся до розмови і від години смачно спав. Вкінци і бурмістр почув утому і вокорі твердо заснав, а подорожні кепкували собі з чванливого пана, котрий вже навкучав ся їм оповіданєм о своїх сорок тисячах. Тимчасом молодий чоловік, котрий тепер збудив ся, представив ся яко свояк бурмістра і розпочав з подорожними розмову, жалїючи над легкодушностию свого „вуйка", котрий тілько гроший держить коло себе і ще тим хвалить ся. Подорожні згодили ся з поглядом молодця. „Що сталось би — повідає свояк — колиб я так зажартував собі з вуйка і нагнав єму за кару трохи страху?" Один з подорожних заохочував его до жарту і серед загального сьміху виймив з кишенї бурмістра гроші, та подав їх своякови з порадою удати ся до сусїдного переділу ваґона. Всїм подобав ся той жарт а молодий чоловік, сховавши банкноти пішов до другого переділу говорячи: „Ну, вуйко чей не прогнїває ся на мене, коли собі з него зажартую". В якийсь час пізнїйше бурмістр пробудив ся. Подорожні пригадали єму зараз гроші. Він сягнув до кишенї і не найшовши їх там зімлїв. Довше не можна було жартувати і тому той подорожний, що виймив гроші з бурмістрової кишенї і дав їх своякови, пояснив тепер цїлу річ і оповів о „жартї". Зачудований бурмістр аж тепер дізнав ся о тім,

---

ношений кафтан. На другий день отворив другий крам недалеко кравецкого базару, при улици Мураджанї і поставив там Меннї'го своїм затсупником.

Після его плану мав розумний хлопець вабити переходячих чужинцїв на дешевий товар, а головне дїло мав він сам робити в кравецкім базарі.

Так став Меннї купцем і посїдателем крамницї. Одїж пастушка здоймив з себе і зложив еї побіч караманївских виробів, а сам в червонім кафтанї і в жовтих черевиках сидів перед крамом та чекав за закупників, яких єму аллах спошле.

В Свакерскій дешрі, коли вихованець так неподївано пішов на чужину, ішло житє спокійно дальше звичайним ходом. Того дня, коли Меннї попращав ся, а Рукеб пробудившись, побачила, що его нема на звичайнім его місци, розплакала ся і як тунезийска плачка дерла собі лице нїгтями. Насамперед взяв еї такий біль, що навіть і тота прикраса, яку їй принїс батько з ярмарку, не могла его успокоїти. Цїлими днями сидить бувало як не своя на порозї і плаче нишком та сумує. Відтак набрала надії, що Меннї певно незадовго верне. В перших місяцях виглядала батька що пятницї гадаючи, що він приведе з собою товариша, за котрим так банувала. Наконець виждаючи на дармо вже й не ішла єму на стрічу. Образ Меннї'ого щезав їй щораз більше спеpед очий.

На его місце приймив Ібрагім до кіз якусь бідну жінку, Аішу, стару бабу без зубів, в синій спідници з червоною хусткою на голові та сріблим обручиком на сухій руцї. З нею ходила Рукеб на толоку, де пасли ся кози. Стара дрімає де під деревом, або латає свої лахи ниткою, що з них виторочить і насилить в стебло, а Рукеб бродить в потоцї.

На мешканцїв дешрі впали були під ту пору всїлякі нещастя. Громада з кадім попереду ходила цїлими місяцями убивати саранчу, але не дала їй ради. У вересни спала она такими роями, яких не було й за Мойсеєвих часів. Саранча надлетїла з полудня, виїла все до чиста, знищила оливні сади, городи, поля і виноградники та занечистила своїм стервом потоки і ріки. Знищила засїви а з ними і надію на урожай. Правительство, що правда, роздавало збіже найбіднїйшим, але то не могло зарадити нуждї. У Ібрагіма, що правда, не було ще нужди, але половину череди треба було продати і замість на кони їздив Ібрагім тепер по ярмарках на ослї.

В другім роцї від часу, як Меннї пішов, настала посуха і неурожай. З череди лишило ся кілька овець і так само кілька кіз. Одного вечера привів був Ібрагім з собою якогось незнаного гостя, а коли той пішов, то й жінкам не стало їх прикрас.

Був то поважний Єврей з довгою, сивою бородою. Коли попоїв з Ібрагімом ячмінної каші, увареної з куркою та сушеним виноградом, оглядав при каганци все, що лиш знайшло ся в хатї. Манзура мусїла принести свої послїдні ковтки, обручики та намисто і весїльні ланцушки, а стара мати свої вузонькі обручики з рук і ніг. Лиш Рукебових дорогоцїнностий не рушили. За то все виплатив Єврей Гаї по довгій суперечцї срібними дурами.

Коли Гаї спрятав все до мішка, сїли до кави і стали вже дружно балакати. Гість почав розповідати про найновійші події в Тунїсї і тогди то від него дійшла перша чутка про Меннї'го купецке щастє. Але то, що старий Гаї розповідав, здавалось Ібрагімови, котрий лиш два рази в житю був в столици, неймовірним і чудним.

Аіша, що сидїла на порозї і підслухувала, розповіла то відтак всїм жінкам. Коли Рукеб сидїла опісля сама одна з Аішою на пасовиску, не давала старій спокою лиш допитувала ся:

— Чи то правда, що Меннї став паном?

— Правда, донечко!

— А чи правда, що він ходить в червонім кафтанї?

— Правда, душечко!

— А то правда, що він має гроший без ліку?

— Правда, голубко!

Батька не сьміла Рукеб питати, щоби він їй розповів докладнїйше.

Минув і третий рік. Рукеб виросла, а коли Аіша виганяла кози, дивила ся она за нею з порога заслонюючи собі личко кінчиком намітки, бо Ібрагім не любив того, щоби дївчина показувала ся на дворі. Лиш коли не було нїгде анї одного мужчини, могла Рукеб піти до кернички по воду. Але й то заказав їй батько, коли якийсь зухвалий пастух з сусїдства хотїв палицею піднести еї заслону. Так цїлими тижднями не показувала ся она на дворі, лиш сидїла і пряла та дивила ся, як бабуня посувала човенцем на ткацкім варстатї і присьпівувала до того пісоньку о „Гасума Лїлї і красній царівнї".

Було то в пятницю вечером, в часї найбільшої лїтної спеки. Жінки були задрімали при роботї. Аіша пригнала вже була череду і розложила огонь на подвірю. Рукеб сидїла коло огню, блїда від першого посту Рамадану і слухала, як люди вертають з ярмарку. Нараз почула якийсь знакомий голос.

І пес Унїса нащурив уха, глянув на свою паню розумними, чорними очима, а відтак підскочив, загавкав і кинув ся до відхилених дверий від подвіря і насамперед упхав голову та виглянув на улицю.

— Тато вертають з ярмарку — відозвала ся Рукеб до Аіши, котра старим віяком з соломи роздувала грань.

Двері від гостинної комнати заскрипіли. Червоне сьвітло заходячого сонця заблисло в темну хату. На порозї появив ся Ібрагім, а за-

що має свояка, а подорожні зі страхом пізнали, що стали жертвою злодійскої штуки. „Свояк“ пропав без вісти, а всї подорожні, що їхали з бурмістром, мусять тепер ставати перед судом, за поневільну поміч в крадежи.

— **Помер** в Чернівцях Ілярий Окуневский, пенсионований контрольор почтовий, член всїх руско-народних буковиньских товариств, в 65-тім роцї житя.

— **Mody Paryskie.** Під таким заголовком виходить у Львові під редакциєю п. Александра Мільского двотиждневник, призначений для моди, тоалєти, робіт жіночих і науки крою суконь. До часописи долучають ся дуже докладні таблицї крою, до котрих подають ся ще й потрібні поясненя, так, щоби можна вивчити ся крою. Mody Paryskie виходять що 1-го і 15-го кождого місяця і коштують чвертьрічно 1 зр., піврічно 2 зр., а річно 4 зр. Редакция і Адмiнiстрация у Львові, ул. Личаківска 27.

Штука, наука і література.

— **Мала менажерия.** Накладом руского товариства педаґоґічного у Львові. 48 образків на 8 картках великої чвертки. Цїна 35 кр.

— **Велика менажерия.** Накладом рус. тов. педаґ. у Львові. 40 образків на 8 картках великої чвертки, більшої нїж попередна книжочка. Цїна 40 кр. Є се дальша черга сегорічних видавництв нашого педаґоґічного товариства, котрим вдоволяє оно загально почуваний потребі книжочок, пригожих на коляду для руских дїтий. Про першу сегорічну книжочку сеї черги згадали ми вже, тепер щиро поручаємо нашій громадї і еї дальші книжочки.

— **„Джонатана Свіфта — Подорож Ґулівера до краю великанів“** в перекладі Василя В—р— появила ся осібною книжкою у Львові накладом руского товариства педаґоґічного. Стор. 31 вісімки. Цїна 25 кр.

— **„Начерк історії унії рускої церкви з Римом“.** Накладом комітету ювилейного. Львів 1896. — 154 стор. 8⁰.

—**„Дзвінка“ ч. 24** містить: Казку „Неймовірне“ переказану за Андерзеном; — розвідку „Дещо про тундри“; — докінчене оповіданя „Подорож до Бразилії“ Растика; — докінчене начерків „З житя зьвірят“; — оповідане „Цїкава пригода старого стрільця“ з нїмецкого; — розвязку загадки звукової, запросини до передплати. Ілюстрация представляє „Поиси слонїв“. До того числа доданий і заголовний лист річника зі змістом.

Запросини до передплати.

Маю честь повідомити Високопреподобне і Всечестнїйше Духовеньство, що невдовзї зачне ся друковати в нашій друкарнї в Жовкві в рускім перекладї цїнне дїльце кардинала Россіньолього п. з. „Правди вічні“ і буде виходити зошитами місячно (всїх 16). Перший зошит появить ся з початком сїчня 1897. Знамените се дїльце стане дуже добрим підручником так для місионарів, як для загалу Духовеньства. Хто проте з Впр. і Всеч. Отців або і вірних кождого стану хотїв би се дїльце набути, най ласкаво поперед зголосить ся до Заряду друкарнї ОО. Василиянів в Жовкві з тим заявленем, чи бажає одержати цїле дїльце разом, чи поодинокими зошитами. Передплата цїлого дїла виносить 64 кр., поодинокого зошита 5 кр.

З належним поважанем

Др. Климент Сарницкий ч. сьв. В. В.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Прага 24 грудня. Рада громадска вибрала бурмістром Старочеха Срба 45 голосами против 42. Молодочех Подлїпний вложив тогди уряд заступника бурмістра а Молодочехи заявили, що компроміс Старочехів з Молодочехами зірваний. Засїдане закрито серед великого крику ґалерії.

Білград 24 грудня. Король порадившись з правниками всїх партий відмовив підпису ухваленому окупштиною законови о поступованю екзекутивнім, яко противному конституциї. Рада мінїстрів має нинї порішити о дальшім поступованю.

Париж 24 грудня. Аґентия Гаваса доносить, що полиция в Танґері арештувала двох Іспанцїв і Араба, підозріних о убитє нїмецкого банкіра Геснера. Полиция мароканьска впала тим, здаєсь, на слїди великої ватаги розбишацкої.

Льондон 24 грудня. Праса анґлийска домагає ся заведеня на Кубі автономії.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	5.55	2·06	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·08	2·19	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[9]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

ним вигнавший ся в гору, опалений хлопець в пастушій одежи.

— Витай нам в хатї, сину мій Менні — відозвав ся батько.

— — — — — — — — — — — — —

По вечери, коли обмили собі руки, розповідав Менні батькови і підслухуючій Аїші, чого зазнав на службі у Анімера та шіїта. Прийшовши до тої пори, коли став управителем крамницї при улици Муджанї, так розповідав:

— Там сидїв я і продавав, що і як хотїв, а вечером приносив уторговані гроші мому панови Алїму. А він менї й доброго слова не сказав, кляв цїлий рід, коли я за мало розпродав. Аж ось, саме в Рамадан прийшов якийсь християньский пан з панею і торгували мідяну посудину. Я вже через два дни нїчого не продав, бо в горячій порі богаті люди не сидять в містї, але ідуть над море. Я бояв ся єго лайки та й продав тоту посудину за два дуро — Алї купив еї лиш за пів у якогось Марокканьця.

Коли я вечером з ним обчисляв ся, він розлютив ся і став ще гірше мене лаяти як звичайно. То було в піст, то може й перемлїв. Греки стояли при тім і насьмівали ся з мене, а пан Алї так розсердив ся, що хотїв мене вдарити. Я уступаючись утїк з базару, лишив проклятий кафтан невільника в крамници, а взяв свою стару одежину; черевики поставив на порозї, двері замкнув, а ключ віддав сусїдови пекареви. Відтак побіг я до Юндука, звідки наші люди ідуть в гори, застав там мовчаливого Саіда і при божій помочи приїхав домів.

— Так вже було назначено — додав Ібрагім, а Аїша і собі потакнула головою.

Пан Алї, коли єго сердитість минула і він вечером прийшов домів, сдудував ся не мало не заставши там Менні'го. На другий день рано кляв на чім сьвіт стоїть, коли й в крамници при улици Мурджанї Менні'го не було, а кафтан і черевики були найлїпшим доказом, що пташок вирвав ся, щоби вже більше не вернути. Не було що дїяти, лиш треба було крамницю замкнути. Торговля не вела ся, закупників приходило мало.

Коли настала зима, подорожні заходили знов до соука Джерґанів. Але вже не ставали коло кравецкого базару. Пан Алї був вже за потяжний, щоби лїзти по драбинї та розвішувати коври — нема й Менні'го, щоби обслугував гостий. За то Піґерно і спілка сьміють ся в кулак, а пан Алї жалує того, що так був розсердив ся.

Жінка дома плаче і сварить ся, бо нема золотом вишиваних опинків та юпок зі срібними шнурками. Гостї не застають вже нї музики нї танечниць, нема навіть кому за козу перебрати ся і заграти на сопілцї. — Щось Алїму не веде ся — кажуть вертаючи о півночи домів — коли була та скупенька вечеря. — Так було призначено — каже бувало Алї, коли єго питають, де подїв ся Менні, а він розповідає, як єго помічник утїк від него.

* * *

У Свакері будуть минати днї за днями, а Менні буде пасти вівцї, як давнїйше. Буде сам один сидїти на примурку і грати на сопілцї, але Рукеб буде єго чути, бо в долинї єсть відгомін. А коли рання зоря по тисячний раз вийде зпоза гори Арат, настане житє в долинї. Понесуть ся вистріли і заблиснуть огнї межи камінними могилами. Сьпіваючи і вигойкуючи будуть жінки з села відводити верблюда в червоній дерзї до хати Ібрахіма. А вечером, коли заблиснуть зорї, будуть грати в дуди і на сопілках та поведуть Рукеб в сьвяточній одежи і в намистї молодої, високо на верблюдї до Менні'вої хати, котру поставив Ібрагім побіч своєї. Примурок з римскої башти покладений там замість порога. Жінки сьпіваючи, вернуть відтак і лиш цїсар Гераклїй та єго мати Григорія будуть сьвідками, як Менні та Рукеб знов зійшли ся разом.

Надіслане.

Ц. к. упр. галиц. акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

переніс

Контору виміни і відділ депозит.

котрих бюра містили ся дотепер в мезанїнї власного будинку до льокалю фронтового в партері.

Відділ депозитовий

принимає вклади і виплачує залички на рахунок біжучий, принимає до переховання папери вартістні і дає на них залички.

Крім того впроваджено подібно як в інституциях заграничних т. зв.

Депозита заховавчі (Safe Deposits).

За оплатою 25 до 35 зр. а. в. річно, депозитар дістає в сталевій касї панцирній сховок до виключного ужитку і під власним ключом, де безпечно і дискретно переховувати може свое майно або важні документи.

Під тим взглядом поробив Банк гіпотечний як найдогіднїйші зарядженя.

Приписи відносячі ся до того рода депозитів одержати можна безплатно в відділї депозитовім. 101

За редакцию відповідає: Адам Кравецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.